

Arrest

nr. 130 719 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 april 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 4 november 2013 actualiseert zij deze aanvraag.

1.2 Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag en van voornoemd artikel 9bis juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met betrekking tot artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze bepaling geen directe werking heeft. Bepalingen zonder directe werking kunnen in rechte niet dienstig opgeworpen worden.

De verzoekende partij verwijst daarnaast naar het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op haar correctionele veroordelingen en zij preciseert hieromtrent waarover deze veroordelingen handelen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat zij werd veroordeeld en dat de motivering in de bestreden beslissing beantwoordt aan gegevens die blijken uit het administratief dossier. In de mate dat zij met haar preciseringen beoogt een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak naar voren te schuiven dan die van de bevoegde overheid, en beoogt de Raad deze andere beoordeling te laten onderzoeken, nodigt zij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij meent verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris het aantal jaren van integratie manifest onwettig beperkt, door slechts rekening te houden met haar integratie van november 2011 tot november 2013 en geen rekening te houden met heel de periode dat zij in België verbleef vanaf 2004. Er dient echter op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing een duidelijk overzicht wordt gegeven van de verblijfsgechiedenis van de verzoekende partij en dat ook uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom met de eerste periode van verblijf geen rekening wordt gehouden, met name omdat de verzoekende partij het grondgebied had verlaten. De verzoekende partij betwist niet dat dit het geval is en zet ook op generlei wijze uiteen op grond waarvan zij meent dat de motivering in de bestreden beslissing wat dit betreft niet afdoende zou zijn. De Raad stelt overigens vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag nergens een verblijf sinds 2004 als buitengewone omstandigheid naar voren brengt.

Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 juli 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking van de Raad.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot het volharden in haar verzoekschrift. Zodoende gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de in de beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen de Raad ertoe aan te zetten anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet *juncto* de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET